

СТЕЖИНКА — 2001

Музична вистава для дітей "Три золоті зернини"

1 Дія

*На сцені спить Курочка біля трьох яєць.
Виходить Півник, співає.*

ПІВНИК:

Кукуріку, сонечко,
Кукуріку!
Прокидайся, сонечко,
Кукуріку!
У моє віконечко завітай-но.
Промінець свій лагідний
Дай-но, дай-но!
Народився день новий,
Кукуріку!
Світлий, милий, радісний,
Кукуріку!
День веселий та ясний нині буде,
Прокидайтеся мерщій, добрі люди!

КУРОЧКА: Ко-ко-ко, Півнику, ти сьогодні щось дуже рано почав співати. Подивись на годинника. Не галасуй, всі ще сплять.

ПІВНИК: Сьогодні чудовий день! Сьогодні з наших яєчок повинні вилупитися діточки, наші синочки!

КУРОЧКА: І маленька донечка.

ПІВНИК: В мене будуть дуже сильні та хоробрі сини.

КУРОЧКА: І гарненька донечка.

ПІВНИК: В них будуть дзвінкі голоси, вони будуть дуже голосно співати. О так: кукуріку!

КУРОЧКА: А донечка буде лагідно квоктати: ко-ко-ко.

ПІВНИК: Кукуріку!

КУРОЧКА: Ко-ко-ко.

ПІВНИК: Цей день – особливий. Сьогодні розпочнеться життя трьох моїх діточок. Як би я хотів, щоб життя кожного з них було щасливе! Як би я хотів зараз подарувати їм якийсь особливий подарунок!

КУРОЧКА: В мене є такий подарунок для моїх діточок. Цей подарунок зробить їх щасливими.

Показує Півнику велику красиву коробку.

КУРОЧКА: Ось він, я приготувала його для моїх малят.

ПІВНИК: А що в ньому? Покажи-но мені.

КУРОЧКА: Усьому свій час, не поспішай, любий. Давай краще підемо назбираємо гарний букет квітів.

ПІВНИК: О, добре! Підемо. Я зустріню своїх маленьких величезним букетом.

Уходять.

З яєць починають вилуплятися Курчата.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: О! Ку-ку! Ой, пробачте, кукуріку! Я вже вилупився! Мене звать Петрик. Ага! Я

перший, я самий перший. З мене все почалось! Нехай мене так і звать – Петрик Перший. Яке гарне ім'я!

РОЗУМНИК: Ой, Що це? Куди я потрапив?

Замислюється.

РОЗУМНИК: Так, це, мабуть, світ. Я народився. Це мені подобається. Тут дуже гарно. Так, це небо, атмосфера називається, а це небесне світило, сонце. Треба записати.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Здоров був, братику! Що ти там робиш, Розумнику?

РОЗУМНИК: Я записую події, як я народився, що побачив.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Запиши, що я перший народився, коли ще нікого не було. Пиши так: “На початку було яйце, з нього вилупилось курча, його ім'я – Петрик Перший.”

РОЗУМНИК: Так, пишемо, ти перший, а я другий, всього нас двоє.

МРІЙКА: Ко-ко, ко-ко! Ой, як гарно! Які квіти навкруги! А яке небо! О, якби мої крильця швидше вирости, я би полетіла високо-високо за хмари!

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Ось і наша сестричка Мрійка! Не встигла ще вилупитись, а вже мрієш. Знаєш, а я перший вилупився.

РОЗУМНИК: А я – другий, а ти третя, отже, нас тепер троє. Треба записати.

МРІЙКА: Розумнику, а навіщо ти все це записуєш?

РОЗУМНИК: Я хочу написати дуже розумну книгу, що дасть відповіді на всі запитання.

МРІЙКА: А в цій книжці буде написано про те, що буде у майбутньому?

РОЗУМНИК: Мабуть, ні. Хіба я можу про це знати?

МРІЙКА: Тоді твоя книга не така вже й розумна. Ось якби знайти таку книгу, яка б знала й про майбутнє...

Лунає пісенька Півника. З являються Півник та Курочка.

ПІВНИК: О, мої діточки! Ви вже народилися, вітаю вас! Мої синочки, які ви дужі, сильні!

КУРОЧКА: Донечко, яка ти гарненька!

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: А я перший народився!

ПІВНИК: Добре, молодець!

Звертається до Розумника.

ПІВНИК: А що то в тебе за книжка, синку? Покажи-но мені.

Читає.

ПІВНИК: “На початку було яйце, з нього вилупилося курча, його ім'я – Петрик Перший”.

Синку, ти помилився, на початку були ми з мамою, потім мама знесла яєчко, а з яєчка Петрик і вилупився.

РОЗУМНИК: Тату, а звідки узялися ви з мамою?

ПІВНИК: Ми теж вилупились з яєчок, які знесли наші батьки.

РОЗУМНИК: Добре, а звідки взялися ваші батьки?

ПІВНИК: Теж вилупилися...

РОЗУМНИК: Тату, а звідки взялося саме перше курча.

ПІВНИК: (розгублено) З яйця...

РОЗУМНИК: А звідки взялося найперше яйце?

ПІВНИК: (зомлівши) Не знаю... Досить... Люба, мені здається треба перепочити...

Курочка клопочеться біля Півника, вводить його.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Слухай, Розумнику, а дійсно, що ж було спочатку, курка чи яйце? Тато й мама не можуть нам на це відповісти.

МРІЙКА: От би нам знайти того, хто розтлумачив би нам це.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Дивіться! Що це за коробка?

МРІЙКА: Яка гарненька. Ой, якби в ній були цукерки, або іграшки. А може, там гарненькі платтячка для мене?

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Стривай, Мрійка. Але й справді, що у цій коробці?

Виходять Оленка та Сергійко.

ОЛЕНКА: Ой, Сергійко, дивись, з яєчок вже вилупились курчата!

СЕРГІЙКО: Які ви гарненькі!

ОЛЕНКА: Поздоровляємо вас із днем народження!

СЕРГІЙКО: Пробачте, але ми з Оленкою не знали, що потрапимо на день народження. В нас навіть подарунка немає.

РОЗУМНИК: Нічого! Ми вже маємо великий подарунок. Дивіться, яка гарна коробка на нас чекає. Я вважаю, що у ній подарунок до нашого дня народження. Мабуть, мама й тато приготували його для нас, але забули нам подарувати.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: З цього витікає, що ми можемо розкрити цю коробку та подивитися, що у ній лежить.

РОЗУМНИК: Я теж так вважаю.

ОЛЕНКА: То давайте мерщій відкривайте її!

2 Дія

Курчата та діти розкривають коробку. З'являється Стежинка. Лунає пісенька Стежинки.

СТЕЖИНКА:

Звідки це сонце, небо це звідки?

Звідки травиця, поле і квітки?

Смак цей солодкий хто дав суніці,

І золотаві коси – пшениці?

Я тобі скажу, знаю я Його,

Він усе створив, Бог – ім'я Його.

У своїй руці Він тримає все,

Я люблю Його, любить Він мене.

Він коло мене, Він коло тебе,

Він розказати хоче про Себе.

Тому, хто прагне серцем до Нього.

Можу вказати вірну дорогу.

Маю від Нього я три зернини

Їх подарую кожній дитині,

Кращі, ніж перли, кращі, ніж золото.

Божого Царства малі зернята.

РОЗУМНИК: Що за диво? Хто ти?

ОЛЕНКА: Як тебе звать, дівчинка?

СТЕЖИНКА: Стежинка.

ОЛЕНКА: А мене Оленка.

СЕРГІЙКО: А мене Сергійко.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Добрий день! Ти – наш подарунок на день народження.

МРІЙКА: Яке в тебе гарне ім'я — Стежинка. А мене звать Мрійка, тому що я весь час мрію. Якби ти стала моєю подружкою, ми б з тобою гуляли разом, квітки збирали, метеликів ловили...

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Знов ти за своє, Мрійка. Стежинка буде не тільки твоєю подружкою, а й нашою. Ми теж хочемо з нею познайомитись. Мене звуть Петрик Перший. Я першим вилупився з яєчка, а це мій брат, його звуть Розумник. Він усе записує в свою книжку. Він хоче, щоб ця книжка давала відповіді на всі запитання.

РОЗУМНИК: Так, я хочу, але вже зараз розумію, що я не напишу таку книгу. А може, вона вже існує?

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Знаєш Стежинко, тато й мама не дали відповідь на одне моє запитання. Може ти зможеш відповісти мені, хто був раніше – курка чи яйце? Ти співала пісеньку про Того, Хто усе створив. Може, ти у Нього запитаєш, що ж було раніше?

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Іще про якісь зернята ти співала. Може ти нас ними пригостиш? Здається, ми вже зголодніли.

СТЕЖИНКА: Ці зернята треба ще відшукати. Але я можу пригостити вас печивом. Курчата пригощаються печивом, дякують.

СТЕЖИНКА: Якщо хочете, можете зі мною вирушити в дорогу на пошуки золотих зернят. Думаю, що вони допоможуть вам знайти відповіді на ваші запитання.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Невже я взнаю, хто був перший – курка чи яйце?

РОЗУМНИК: А я взнаю, яка книга дає відповіді на всі запитання?

МРІЙКА: А я взнаю, що буде в майбутньому?

СТЕЖИНКА: Обіцяю вам, що ми знайдемо відповіді на всі ці запитання. В мене сьогодні є гості, які теж мають багато запитань. Так? Ви згодні мандрувати з нами?

СЕРГІЙКО: Ми з Оленкою згодні.

РОЗУМНИК: Ми теж!

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Ну, тоді рушаймо!

В мене є “чому?”

В мене є “коли?”

В мене є “куди?”

А що маєш ти?

Цей великий світ

Має стільки “що?”

Має стільки “як?”

Має “ні” і “так”.

Я пригод в дорозі зовсім не боюся,

В мене є Стежинка, є і вірні друзі.

Золоті зернята хочу відшукати,

На усі питання відповіді мати.

3 Дія

Курчата шукають зернята. Петрик Перший знаходить зернятко, дає Стежинці.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Стежинко! Я знайшов зернятко! Це воно? Я перший знайшов, ви бачили?

СТЕЖИНКА: Молодець Петрику, ти дійсно перший.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: А що тепер з ним робити?

СТЕЖИНКА: Дай-но його сюди. Зернятко, прийшов твій час. Наші серця відкриті для того, що ти нам хочеш сказати.

Музика.

ГОЛОС: Я – зернятко віри, той, в чие серце я потрапляю, починає розуміти, що не він є центром

всесвіту, а Той, Хто все створив...

На сцені з являється Сонце і Соняшник.

СТЕЖИНКА: Дивіться, як цей Соняшник дивиться у небо, наче роздивляється у люстерко на себе.

СОНЯШНИК: Це люстерко мені, певна річ, подобається! Моє відображення в ньому видається напрочуд симпатичним.

До нього підлітає Ворона.

ВОРОНА: Хи-хо-хо! Та ти що, порожня твоя голова, вважаєш, ніби Сонце — твоє відображення?

СОНЯШНИК: Звичайно! Поглянь-но: я круглястий — і воно також, я жовтий — і моє відображення такого ж кольору. Якщо не віриш, зверни увагу на те, що коли я повертаю голівку, воно робить так само.

ВОРОНА: Ти надто молодий та самовпевнений. Ти гадаєш, що ти — центр світу й Сонце рухається навколо тебе. Розберися, хто чиє відображення. Якщо ти зрозумієш це змолоду, то Сонце, яке вважаєш своїм відображенням, щедро наповнить тебе.

СОНЯШНИК: Поясни, будь ласка, як воно може наповнити мене? Воно ж так далеко від мене.

ВОРОНА: Знаєш, чому тебе називають Соняшником? Бо ти ростеш під Сонцем, під його промінням. І твоє життя залежить від тепла та й світла, яке воно дає тобі. І щоб твоє насіння не залишилося порожнім, тобі необхідно увесь час дивитися на Сонце.

СОНЯШНИК: Та я ж увесь час і поглядаю на нього.

ВОРОНА: Ти, звісно, поглядаєш, однак ти не спостеріг головного — не воно рухається за тобою, а ти завжди повертаєшся в його бік.

СОНЯШНИК: А чому ти так вважаєш?

ВОРОНА: А спробуй не повертати голову, а потім подивися, чи залишилося Сонце на тому самому місці.

Соняшник нахилив голівку й завмер нерухомо. За півгодини він поглянув на небо. Сонце за цей час встигло пересунутися трохи на захід.

СОНЯШНИК: Зрозуміло... Я завжди повертаюся обличчям до Сонця, усе моє життя залежить від нього. Знаєш, тітонько Ворона, це добре, що ти мені все пояснила. Тепер я відчуваю тепло Сонечка. Мені подобається дивитися на нього, замість того, щоб милуватися собою. І мені також подобається моє ім'я. Я навіть подумав, що Соняшник — це означає „подібний до Сонця“.

ВОРОНА: Кар-р-р! З тебе-таки вийде щось гарне.

СОНЯШНИК: Спасибі тобі, ти наставила мене. Вибач, що я був не дуже чемний з тобою.

ВОРОНА: Дарма! В твоєму віці таке частенько трапляється.

СОНЯШНИК: Сонечко, любе Сонечко! Як же мені подобається дивитися на тебе, відчувати тепло твоїх променів, бачити твоє сяйво. Як мені подобається, що я схожий на тебе! Я — твоє відображення. Ти радуєш мене, а я хочу радувати людей. Я хочу, аби всі, дивлячись на мене, згадували про тебе. Я зберу все твоє тепло в своє насіння й віддам людям.

ВОРОНА: Ну от, тепер я бачу, що ти не порожньоголова жовта квітка, а справжній Соняшник.

Ворона летить геть.

СТЕЖИНКА: А ти знаєш, чиє ти відображення? Божа книга Біблія каже, що людина — відображення Бога на землі. Бог створив всесвіт, Він створив небо, землю, птахів, тварин, людей.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Я зрозумів! Бог створив курку, яка вміє нести яйця! Так, Стежинко?

СТЕЖИНКА: Бог створив всіх нас і наділив кожного з нас особливими здібностями. Птахи вміють літати, риби — плавати, але все творіння вміє прославляти свого Творця. В мене є про це пісенька, давайте заспіваємо її разом.

Бог створив маленьких ягнят,

Бог створив рогатих козенят.

Бог створив кудлатих цуценят,
Бог створив вусатих кошенят.
І ягня співає : бе-бе,
Козеня співає: ме-ме,
Цуценя співає: гав-гав,
Кошеня співає: няв-няв,
Порося співає: хрю-хрю,
А теля співає: му-му,
Гусеня співає: го-го-го,
А лоша співає: і-го-го.

Бог створив дівчат і хлоп'ят,
Дідусів, бабусь, мам і тат,
Дядька, тітку, брата, сестру,
І пра-пра-пра-бабку стару.
Дівчинка співає весь час,
Ну, а хлопчик – тільки для вас,
А дідусь з бабусею – в маю,
Як згадають юність свою.
А мене мій тато навчив,
Щоби я із піснею жив,
Щоб у пісні я прославляв,
Бога, що життя нам дарував.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Дякую тобі, Стежиночко. Я знайшов відповідь на своє запитання. Тепер я знаю, що все, що існує на землі – створив Бог. Він створив нас, мого братика Розумника, мою сестричку Мрійку, моїх маму й тата. Ми схожі на них.

СЕРГІЙКО: А ми, люди, схожі не тільки на своїх батьків, а й на Бога! Він створив нас подібними Йому!

ОЛЕНКА: Як це чудово – бути відображенням Бога на землі.

СЕРГІЙКО: Але я інколи буваю таким... Коли я роблю погані вчинки, я не дуже схожий на Бога. Як же мені навчитися бути схожим на Нього?

СТЕЖИНКА: Щоб це взнати, нам потрібно знайти другу зернинку.

РОЗУМНИК: Давайте її шукати! Може і я знайду відповідь на своє запитання?

4 Дія

Курчата шукають. Розумник знаходить і приносить її Стежинці.

ГОЛОС: Я – зернятко Слова Божого. Хто відкриє для мене своє серце, той знайде відповіді на всі запитання. Той навчиться відрізнати добро від зла.

СТЕЖИНКА: Зернятко, прийшов твій час. Ми відкрили свої серця. Вчи нас!
Виходять їжаки.

СТЕЖИНКА: Я розповім вам казочку.

СЕРГІЙКО: Але ми вже дорослі, Стежинко.

СТЕЖИНКА: Ця казка не проста, а з секретом. Слухайте уважно. Жив собі їжак. Та було в нього чотири сина: старший — Тишко, середній – Мишко, та малюки-близнюки Грицько та Стецько. Ось підросли вони, й настала пора йти їм у ліс робити запаси на зиму. Дала мати кожному по кошику, а татові-їжаку велику корзину. Й пішли вони по гриби.

ГРИЦЬКО (звертається до Стецька): Побігли швидше, більше назбираємо.

ЇЖАК: Стійте-но, хлопці. По-перше я вам щось покажу.

Їжаки підходять до дерев з плакатами.

ЇЖАК: Дивіться, діти, на цьому плакаті намальовані їстівні гриби – білий, підберезник, підосичник, опеньки, шампінйон. А на цьому плакаті намальовані отруйні гриби. Роздивіться уважно обидва плаката, запам'ятайте, які гриби і лише тоді йдіть до лісу. Через годину я чекатиму вас на цій самій галявині. Домовились?

ЇЖАЧКИ: Так, добре, татку. Домовились!

ГРИЦЬКО: Їстівні, отруйні... дарма! Піду, назбираю, а потім розберемося, що до чого.

СТЕЦЬКО: Ой! Який грибочок гарненький! Червоненький, у цяточку. Му-хо-мор зветься. Ось такі я й буду збирати. Не може бути, щоб такий гарнющій грибочок був отруйним. Це, напевно, художник помилився, коли плакат малював.

МИШКО: (уважно роздивляючись плакати) Хіба ж це все запам'ятаєш?

ТИШКО: (дуже ретельно вивчає все) Так, здається я все вивчив, все запам'ятав.

Всі їжачки по черзі уходять у ліс.

СТЕЖИНКА: Ось пройшло чимало часу. Почали наші їжачки повертатися на галявинку,
Виходить Їжак, слідом – Грицько, Стецько, Мишко і Тишко.

ЇЖАК: Ну, діти, покажіть мені, що ви назбирали. Ай-яй-яй, Грицько, Ти приніс чотири мухомори, три бліді поганки, та два десятки отруйних опеньок. Це все неїстівні гриби! Хіба ти не бачив, що було намальовано на плакатах?

Грицько плаче.

ЇЖАК: А що в тебе, герой? Самісінькі мухомори.

СТЕЦЬКО: І які гарнесенькі!

ЇЖАК: Куди ти дивився? Це отруйні гриби.

Стецько плаче.

ЇЖАК: А в тебе, Мишко, що у кошику? Так, всього три грибочки. Проте усі їстівні – білий грибочок, підберезник та маслючок. Але чому так мало?

МИШКО: А я кожен раз, коли знаходив грибочок, повертався до плакату та дивився, їстівний це гриб, чи отруйний.

ЇЖАК: А чим нас потішить Тишко? О, дивіться, дітки, яких чудових грибів назбирав ваш брат! Білі, маслюки, шампінйони, сироїжки, лисички. Молодець, Тишко. Скажи нам, як це тобі вдалося?

ТИШКО: Я все уважно прочитав, вивчив. Добре запам'ятав, які мені гриби потрібні, а які ні. Я тепер можу відрізнати їстівні та отруйні гриби.

ЇЖАК: Молодець, синку.

СТЕЖИНКА: Тато їжак був дуже задоволений своїм сином.

СЕРГІЙКО: А де ж твій секрет, Стежинко?

СТЕЖИНКА: Зачекай, буде тобі секрет. Оленко, бачиш, ондечки росте мухомор. Принеси-но його мені, будь ласка. А тепер дивіться уважно.

Стежинка дістає з кошика білий гриб.

СТЕЖИНКА: Дивіться, в мене у руках два гриба. Скажіть, який з них їстівний, а який отруйний?

СЕРГІЙКО: Ну, це всі знають, хіба це секрет?

СТЕЖИНКА: А звідки ти взяв, що це так?

ОЛЕНКА: Нас навчили цьому наші батьки.

СТЕЖИНКА: А чому ви їм повірили?

ОЛЕНКА: Вони ніколи не кажуть неправди.

СЕРГІЙКО: Й вони, звісно, не хотіли, щоб ми отруїлися.

СТЕЖИНКА: Але у моїй казці тато їжак теж не брехав їжачкам і теж не хотів, щоб його діти отруїлися. Але тільки Тишко та Мишко зібрали їстівні гриби. Що їм допомогло? Оленко, як ти вважаєш?

ОЛЕНКА: Тишкові допомогло те, що він знав, як відрізнати добрий гриб від поганого, а Мишкові те, що він кожного разу вертався та порівнював свої гриби з тими, що намальовано на плакатах.

СТЕЖИНКА: Молодець, вірно. Ти тільки що сказав: “добрий” гриб та “поганий”. А як ти відрізняєш добре і погане?

СЕРГІЙКО: Добре – це, коли добре!

Всі сміються.

СТЕЖИНКА: А все-таки? Знаєте, що може допомогти нам навчитися відрізнати добро від зла?

СЕРГІЙКО: Що, скажи нам, Стежинко?

СТЕЖИНКА: Я кажу вам про Біблію. Це Слово Боже, яке може навчити нас правді. Повз неї можна пробігти, як це зробив Грицько. Її можна не повірити, як не повірив Стецько. З нею можна познайомитись та весь час звертатися до неї, як Мишко. А можна, як Тишко прочитати її, вивчити та знати Слово Боже.

СЕРГІЙКО: А хіба у Біблії написано про гриби?

Всі сміються.

СТЕЖИНКА: Ні, Сергійко. Але, уяви собі: у своєму житті ми робимо хороші та погані вчинки. Перші – корисні для нас, а другі отруюють нас. Біблія вчить нас відрізнати хороше й погане. Бог хоче, щоб ми були слухняними, добрими, чесними, чемними.

ОЛЕНКА (звертається до мухомора) : Гей, мухомор! Ти гадаєш, що ти найкрасивіший, найголовніший, найважливіший? А по правді ти – просто пихатість. Й ти нам не потрібен. Прощай, мухомор!

СЕРГІЙКО: А Бог може нам в цьому допомогти? Я теж хочу бути чемним, слухняним, але в мене це не завжди виходить. Невже Бог може зробити мене іншим, схожим на Нього.

СТЕЖИНКА: Бог хоче, щоб у нашому житті царювали любов, віра, радість, надія. Він залишив для нас Біблію – Своє святе Слово, яке може навчити нас, як нам жити.

РОЗУМНИК: Дякую тобі, Стежинко. Тепер я знаю, що є у світі найважливіша книга, це – Біблія. І ще я взяв, що є речі, які отруюють мене. Це – брехня, гнів, зневага, нерозсудливість. Я хочу навчитися жити так, щоб у моєму житті не було цього.

СЕРГІЙКО: Я теж хочу, але мені здається, що лише моїх сил для цього замало.

СТЕЖИНКА: Вірно, Сергійко. Без Бога це неможливо, але якщо звернутися до Бога в молитві та попросити в Нього пробачення за свої погані вчинки, Він ввійде у твоє серце та буде жити в ньому. Він Сам буде вчити тебе, як обирати добрий шлях у житті. Бог стукає в наші серця, чуєте?

Що лунає, я не знаю,

Чую в серці тихий стук.

Тук-тук, тук-тук,

Це я – твій друг.

Серце відчини ти Мені,

Дам Своєю любов Я тобі.

Поведу тебе в дивний край —

Божий рай.

ОЛЕНКА: Стежинко, мені здається, що на нас чекає щось дивовижно прекрасне.

СЕРГІЙКО: І мені теж... Що з нами, Стежинко?

СТЕЖИНКА: Бог стукає у ваші серця. Він хоче сказати вам, що на того, хто знайшов дві чудові зернини – зернятко віри та зернятко Слова Божого чекає щасливе майбутнє.

МРІЙКА: Майбутнє? Як цікаво! Я так хочу знати, що буде у майбутньому.

СТЕЖИНКА: То давайте пошукаємо третє зернятко.

5 Дія

Курчата шукають. Мрійка знаходить, приносить до Стежинки.

ГОЛОС: Я зернятко спасіння. Хто знайде мене, той матиме вічне життя та найщасливіше майбутнє.

МРІЙКА: Я! Я хочу мати найщасливіше майбутнє! Я хочу знати, яке воно буде!

СТЕЖИНКА: Давай послухаємо та подивимось, що розповість нам третє зернятко.

На сцені – гусеничка Зося.

ЗОСЯ: Добрий ранок! Ой, здається, що всі ще сплять. Квіточки ще не прокинулись. Сонечко ще ховається за горою. Мурашки ще спочивають. Тс-с! Моя сестричка Акуліна спить під капустяним листочком. Не буду її будити. Нехай ще поспить. А мені час працювати. Сьогодні я хочу спробувати новий візерунок для листочка.

Зося клопочеться біля листочка капусти.

МАРКІЗ: Няв! Привіт, Зося! Ти вже взялася до роботи. Як в тебе гарно виходить обгризати капустяне листя. Це можна назвати мистецтвом мережива. Скажу тобі по секрету, що в твоєї сестрички Акулінки так не виходить, хоч вона й старша за тебе.

ЗОСЯ: Так, я намагалась її навчити, але вона поспішає, не старається, а просто вигризає величезні дірки. Їй аби наїстися.

МАРКІЗ: А зараз вона спить?

ЗОСЯ: Так, навіть ще й не прокидалася, хоч вже й сонечко почало сходити.

МАРКІЗ: Ой, забалакався я тут з тобою. Мені треба поспішати. Андрій вже пішов до річки на рибалку. Побіжу, наздожену його.

ЗОСЯ: Біжи, хай тобі сьогодні пощастить. Нехай Андрій сьогодні впіймає величезну рибу!

МАРКІЗ: О, ні. Мені навпаки потрібна дрібненька рибка, бо від великої мені дістанеться лише хвіст.

ЗОСЯ: Ну, добре, Нехай Андрій сьогодні впіймає багато-багато малесеньких рибок.

МАРКІЗ: Няв!

Маркіз уходить. Зося працює.

ЗОСЯ: Ой, вже сонечко піднялося високо. Жарко. Треба трішечки перепочити. Так, а де це моя сестричка Акулінка? Невже ще спить? Піду подивлюсь. Акулінка! Прокидайся!

Зося відгортає лист капусти. Там спить Акулінка у коконі.

ЗОСЯ: Акулінка! Що з тобою? Що це на тобі? Якесь бридке павутиння! Вставай. Вона не ворушиться! Вона вмерла... Акулінка, сестричко моя ріднесенька!

На крик прибігає Маркіз.

МАРКІЗ: Зося, що трапилось? Чого ти плачеш?

ЗОСЯ: Вона вмерла! Акулінко, сестричко моя!

МАРКІЗ: Не плач, Зосенько, вона не вмерла. Твоя сестричка спить.

ЗОСЯ: Спить? Але вона не ворушиться, вона вся у цьому павутинні.

МАРКІЗ: Але вона не вмерла. Так трапляється з гусінню капустянки. Настає час, й вони засинають.

ЗОСЯ: Що? І зі мною таке буде? Я не хочу!!!

МАРКІЗ: Але ти заснеш не назавжди. Настане час, і ти прокинешся. Але ти будеш вже не такою, як зараз. В тебе буде нове тіло, навіть гарніше твого теперішнього.

ЗОСЯ: Да? А яке воно буде?

В цей час на сцені з'являється Пірат. Він кидається на Маркіза.

ПІРАТ: Гав! А, ось де ти! Нарешті ти мені попався! То це ти вкрав мою кісточку, яку я щойно сховав!

МАРКІЗ: Ні, Піратику, не я! З чого ти взяв? Це, мабуть, гусак або корова.

ПІРАТ: Який гусак? Яка корова? Може, ти ще скажеш, що це сусідський козел з'їв мою кісточку?

МАРКІЗ: Може, й козел, чи коза...

Тікає. Пес за ним.

ЗОСЯ: Маркіз, куди ти? Ти не відповів мені, яке ж воно буде, моє нове тіло?

Зося вмощується у капустах. Замислюється.

ЗОСЯ: В мене буде нове тіло. Цікаво, яке воно буде? Маркіз сказав, що воно буде краще того, яке я маю зараз. Взагалі, моє тіло мені подобається. В мене гарненький живіт, міцненькі ніжки, я добре можу впоратись із своєю роботою. Цікаво. На кого я буду схожа, коли прокинусь? Може, на ката Маркіза?

Зося сміється.

ЗОСЯ: А він гарний. Але тоді мені доведеться їсти мишей та сиру рибу... Ні, не хочу. Ой, а якщо я буду схожою на Пірата? В мене будуть криві кудлаті ноги... І взагалі. Ці блохи...

Ні-ні-ні. А може, я буду схожа на нашу корову Фіалку? В мене буде великий місткий живіт. Міцні щелепи. Хазяйка повісить мені на шию срібний дзвіночок. Вона буде пестити мене. Я буду пастися на великому лузі...

Зося повертається все швидше й швидше. Замотується у кокон. З другого кокона Вилітає метелик. Кружляє біля Зосі.

АКУЛІНКА: Зося! Зося! Прокидайся!

ЗОСЯ: Ой, хто ти? Ти схожа на мою сестричку Акулінку. Але в тебе крильця, та вусики. Акулінко, це ти? Ти – метелик?

АКУЛІНКА: Так, і ти теж. Вилізай із свого кокона.

ЗОСЯ: Так що, в мене нове тіло? Я більше не гусінь? Я метелик! Невже це так? Невже в мене є крильця!

Метелики відлітають.

СТЕЖИНКА: Маленька гусеничка мріяла про те, яким же буде її нове тіло.

РОЗУМНИК: Вона нагадує мені тебе, Мрійко.

СТЕЖИНКА: (звертається до залу) У Біблії написано, що той, хто вірує в Ісуса Христа, буде жити на небі разом з Ним у чудовому Золотому місті. Бог дасть віруючим нові тіла. **ОЛЕНКА:** А які вони будуть?

СТЕЖИНКА: Це – тайна Божа. Але в Біблії написано, що на небі не буде страждань, сліз, там ніхто не хворітиме. На небі не буде смерті. Тіла, які Господь дасть віруючим, будуть вічними. Яким саме вони будуть, ми не можемо зараз знати. Але найважливіше бути впевненими в тому, що ти будеш на небі разом з Ісусом Христом.

СЕРГІЙКО: А що для цього треба?

СТЕЖИНКА: Треба відчинити для Нього своє серце і запросити Його туди.

ОЛЕНКА: А як?

СТЕЖИНКА: Треба попросити прощення за всі свої погані вчинки. Тоді Він зробить твоє серце чистим й поселиться у ньому. Ісус стане твоїм Господом і подарує тобі вічне життя.

СЕРГІЙКО: І тоді можна бути впевненим у тому, що це вічне життя буде на небі у Золотому місті?

СТЕЖИНКА: Саме так. Бо Сам Бог обіцяв це кожному, хто запросить Його у своє серце.

Ми з вами сьогодні відшукали три золоті зернинки – Зернину Віри, Зернину Слова Божого та Зернятко Вічного життя.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Я дуже щасливий, бо знайшов відповідь на своє запитання. Я знаю, що є Бог, Який створив весь світ, створив нас.

СЕРГІЙКО: Він створив людей подібними до Себе.

РОЗУМНИК: Я теж знайшов відповідь на своє запитання. Я тепер знаю, що я не напишу найрозумнішу

книгу. Але мені зовсім не шкода.

ОЛЕНКА: *(Обіймає Розумника)* Така книга вже є. Це Біблія – слово Боже. В ній можна знайти відповіді на всі запитання.

МРІЙКА: А ще в ній можна взнати про майбутнє.

СЕРГІЙКО: І тепер я знаю, що можна мати вічне життя й жити з Ісусом Христом на небі.

Виходять Курочка та Півник.

ПЕТРИК ПЕРШИЙ: Мама, тато! Дякуємо вам за ваш чудовий подарунок!

МРІЙКА: Стежинка стала нашою подружкою.

РОЗУМНИК: Вона допомогла нам знайти три золоті зернинки, і відтепер ми – найщасливіші у світі!

ПІВНИК: Дякуємо тобі, люба Стежинко.

КУРОЧКА: Я впевнена, що мої дітки дійсно будуть щасливими, бо вони мають вірну стежинку, яка приведе їх до щастя.

СТЕЖИНКА: Я запрошую всіх вас іти за мною. Я – та стежинка, що веде у Царство Ісуса Христа, Царство правди, любові та радості!

Заключна пісня

Я в долонях тримаю

Золоті три зернини,

Їх знайшов я і знаю –

Я щасливий віднині.

Перше зернятко – віра,

Що приходить від Бога,

І бажання дасть щире

Бути схожим на Нього.

Друге зернятко – Слово,

Це свята книга Божа,

Волю Бога відкриє.

У біді допоможе.

Третє зерня – спасіння,

Це життя вічне й нове,

Шлях до неба єдиний,

Шлях у Царство Христове.

Віра, Слово, спасіння –

Золоті три зернинки

В моє серденько сіє

Моя люба Стежинка.